

Oponentský posudek rigorózní práce

Posuzování vlivů na životní prostředí v unijním a českém právu

Mgr. Silvie Kunertová

Předložená rigorózní práce je zaměřena na právní úpravu jednoho z nejdůležitějších preventivních nástrojů ochrany životního prostředí – posuzování vlivů na životní prostředí. Záběr práce je vskutku rozsáhlý, neboť autorka představuje mezinárodní, evropskou i národní úroveň právní úpravy obou typů posuzování – projektového i strategického. Název práce zdůrazňuje zaměření na vnitrostátní a evropské právo, ovšem mezinárodnímu je věnována zhruba stejná pozornost jako právu unijnímu a název práce tak není zcela přesný. Téma autorka zpracovala v rozsahu 109 stran textu doplněného o předepsané přílohy. Z hlediska rozsahu textu, členění, formální úpravy a ostatních formálních náležitostí práce splňuje předepsané požadavky.

Po obsahové stránce je práce rozdělena do dvou základních oblastí. První oblast zahrnuje shrnutí dosavadního vývoje právní úpravy na mezinárodní (kapitola 2.), unijní (kapitola 3.) a národní úrovni (kapitola 4.1). Druhá oblast pak zahrnuje rozbor platné české právní úpravy na úseku projektového a strategického posuzování vlivů na životní prostředí a vztahu těchto úprav k souvisejícím úpravám (stavební zákon, IPPC, NATURA 2000).

Práce podává komplexní přehled daného úseku právní úpravy. Autorce se podařilo systematickým a logickým způsobem podat nástin všech relevantních předpisů a jejich vzájemných vazeb. Současně však musím poukázat na popisnost práce a absenci podrobnějšího rozboru zkoumané materie. Autorka se na řadě míst zmiňuje o nedostatcích právní úpravy, aniž by je podrobněji rozebírala a nabídla vlastní názor na jejich řešení. Spokojuje se s citací již publikovaných názorů, které v podstatě nekriticky přebírá a nijak nerozvíjí. Zarážející je rovněž absence jakékoliv zmínky o judikatuře českých soudů, která je právě k této problematice velmi bohatá. Způsobu zpracování tématu odpovídá i závěr práce, kde autorka opět v poměrně obecné rovině poukazuje na existující problémy, aniž bychom se mohli seznámit s návrhy na jejich řešení. Úvahy J. Říhy ohledně dalšího směřování procesu EIA/SEA, které autorka v závěru cituje, mají svoje místo spíše v úvodu práce a měly autorku inspirovat k vlastním úvahám. Absenci hlubšího rozboru lze do značné míry přičíst rovněž zvolenému tématu, respektive jeho šíři. Rozbor právní úpravy všech aspektů procesu EIA a současně i SEA přesahuje možnosti rozumně rozsáhlé rigorózní práce a autorka měla zvolené téma lépe rozmyslet.

Autorčin přínos k dané problematice lze spatřovat v tom, že byla schopna na daném místě systematicky představit všechny podstatné aspekty platné právní úpravy procesu posuzování vlivů na životní prostředí v celém jeho rozsahu. I přes výše uvedené výhrady mohu tedy připustit rigorózní práci Mgr. Silvie Kunertové k ústní obhajobě. V jejím rámci by se měla vyjádřit k následujícím otázkám:

1. Jakým postupem lze dosáhnout správního, respektive soudního přezkumu závěru zjišťovacího řízení a stanoviska?
2. Jakým způsobem, respektive v jakém směru by bylo možné prohloubit integraci procesu posuzování vlivů záměrů na životní prostředí a příslušných povolovacích procesů *de lege ferenda*? Nakolik Českou republiku k takové integraci zavazuje platné unijní právo?

V Praze dne 12. září 2011

JUDr. Michal Sobotka, Ph.D.
oponent r.p.